

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

Ζ.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ ΜΑΣ.—Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ. ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ, ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΓΟΗΤΕΥΣΟΥΝ Η ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ !... ΚΑΛΟΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ, ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΛΕΙΨΟΥΝ Η ΠΕΘΕΡΕΣ. — ΚΑΛΟΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΟΙ.....ΒΛΑΖΕΓΙ ! — ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΑΥΤΟΙ — ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ. — ΓΟΥΣΤΑ, ΟΡΕΞΕΙΣ, ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ, ΟΝΕΙΡΑ, κλπ. κλπ.

Ίδου και σήμερα συνέχισα των απαντήσεων των αγαπητών αναγνηστών μας στο ερώτημα του «Μπουκέτου» περί του ΙΔΑΝΙΚΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ. Όπως και σε προηγούμενο φύλλο έγραψαμε, ποτέ ξανά περιουσία και ευμεγέθους πόσης, δεν πέτυχε τόσο. Βουνά επιστολών ήφισσαν στο Γραφείο μας. Όχις ή Έλληνίδες, εν συναγαγώ, έσπευσαν να στείλουν τις απαντήσεις των προθύμων, και ή περισσότερες μάστιγα—αυτό είναι το σπουδαίο—χώρας να κριθόνται υπό ψευδώνυμο, με το ίδιο το όνοματεπώνυμό τους.

Χίλια εύγε στις προοδευτικές και πολιτισμένες Έλληνίδες κόρες !...

Η Δις «ΚΑΠΟΙΑ ΝΕΑ» (Σαζατούη 1, Αθήνα), μάς γράφει :
 «Ως ιδανικόν τύπον συζύγου θεωρώ εκείνον τον οποίον «αγαπώ». Γάμον δε θεωρώ ευτυχίη των εξ άγνης αγάπης, διότι τότε έχεις κοντά σου τον μόνον άνθρωπον που αγάπης έσωσ και περισσότερο από τον εαυτόν σου. Τον κρατάς στην άγκαλιά σου, τον έχεις δικό σου, κατά δικό σου, και μοιράζεσαι μαζί του τις χαρές σου και τις λύπες σου και δεν φοβάσαι μήπως του τον πάρει παρά μόνο το άσπλαχνο χέρι του Χάρου, που δεν λυπάται κανένα». Καποία Νέα

Η Δις ΔΟΥΛΟΥ ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΥ (Κορινθός), απαντά :
 «Ο ιδεώδης σύζυγος δι' έμέ είναι ο άνδρας που θα με καταστήση ευτυχισμένη υπό όλας τας απόψεις. Θέλω τον άνδρα με χαρακτήρα σταθερό, να αγαπά τὰ σπέρ, να είναι μάλλον άσχημος, αλλά συμπαθητικός, να γνωρίζει καλά τη ζωή και να έχη την σύζυγον του ως σύντροφον του βίου του και να την εκτιμά. Αυτός ο άνδρας είναι ο ιδανικός σύζυγος, κατά την γνώμην μου, και θα καταστήση και τον γάμο μου ευτυχισμένον». Λουλού Ζησοπούλου

Η Δις ΘΕΩΝΗ ΛΙΑΠΙΔΟΥ (Πάτρα), μάς γράφει :
 «Αγαπητό «Μπουκετάκι» μου. Όλοι οι σύζυγοι είναι ιδανικοί. Άρκει... άρκει να μην υπάρχει πεθερά ! Πώς ; Δεν έχω δικήν, ή καυμένοια ;
 Θεώνη Λιαπίδου

Η Δις ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ ΜΑΝΕΔΗ (Κορινθός), μάς γράφει :
 «Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Φαντάζομαι τον άνδρα των όνειρών μου ως εξής : Άπο τη στιγμή που θα συνδέση το μέλλον του, την ευτυχίαν και τας τύχας του με την κόρην που του προώρισε ή μοίρα, σφυροκοπώντας ακούραστα την ευτυχίαν της συζύγου του, να προσπαθήση να χαρίση την γαλήνην και το αθόρυμνο χαμόγελο στην οικογενειακή του εστία. "Όσον άφορά τον τύπον «Δόν Ζουάν» και τον έρωτευμένο, τους σκέπτομαι κατά δεύτερον λόγον, διότι και υπέρνω της μεγαλύτερας αγάπης στέκουν επιβλητικά τὰ προς την οικογένειαν καθήκοντα. Για κάθε λογικό κορίτσι ιδού, κατά την γνώμην μου, ο τύπος του ιδανικού συζύγου.

Μετά βαθιάτης υπόληψως, ταπεινή θουμιστριά σου, Ευστρατία Μανέδη

Η Δις ΜΑΡΙΑ ΣΚΟΥΛΑΚΗ (Χανιά Κρήτης), μάς γράφει :
 «Αγαπημένο «Μπουκέτο», Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στον πειρασμό να λάβω κι' έγω μέρος στον διαγωνισμό,

«Αγάπη !... Αγάπη !... Αγάπη !...»

που τόσο πετυχημένα προεκήρυξες, αν και φοβούμαι πως θα έχω πολύ λίγους οπαδούς... Και έρχομαι άμέσως στην πρώτη ερώτηση : «Ποιός είναι ο ιδεώδης σύζυγος ;» Πρώτα—πρώτα, άς πάρω την εξωτερική εμφάνιση. Πολύ ωραίος ; Άληθινά όχι ! Σ'άς όμολογώ πως ή καρδιά μου δεν θα είναι διάδουλος ήσυχη, όταν θα βλέπω τις διάφορες σειρήνες να τον κυτάζουν με...άρπακτικές διαθέσεις ! Ό άνδρας είναι πολλές φορές άνίκανος ν' αντισταθί στη γοητεία τους και το μαρτύριο της ζήλιας όλοι γνωρίζουν πόσο είναι άνυπόφορο και γιὰ τους δυό... Άλλά ή ψυχή, εκ φύσεως, άποστρέφεται κάθε τι μη άρμονικόν. Μακρυσά οι όμορφοι, λοιπόν ! Με φτάνει να είναι υγιής, μέτριος στο άνάστημα, γλυκός στη φυσιογνωμία και με την σπιθαμή της εξυμνάδας στα μάτια. Άς σημειωθί πως αυτό είναι συνήθως προνόμιο των μαύρων ματιών—πρός μη κακοφανισμό των άλλων. Γενικώς προτιμώ τους μελαγχρινούς, γιατί είναι πιο φλογεροί. Θέλω να έχη θέληση άνωτερη από τη δική μου, να είναι ευγενής, τρυφερός και φιλό της έργασίας. Κυρίως όμως θέλω να μ' αγαπά πολύ.

Φτάσαμε στο...επικίνδυνο σημείο... Στην αγάπη ! «Ω ! Σι' αυτήν στηρίζω άπόλυτα τη δεύτερη ερώτηση Ό που ευτυχισμένος γάμος είναι εκείνος που έχει για θεμέλια άκλόνητα την άμοιβαία έμπιστοσύνη, εκτίμησι και αγάπη. Όσο για χρήματα, φτάνουν όσα χρειάζονται για μία σχετικά άνετη ζωή, που τὰ εξασφαλίζει κάθε τιμία έργασια. Υπάρχει τίποτε γλυκύτερο από μία όνειρεμένη φωλίτσα, πάντα νοικοκυρεμένη, που στεγάσει ένα αγαπημένο ζευγαράκι ; Υπάρχει τίποτε πιο θείο από το φωτεινό χαμόγελο ενός άγγελουδιού, του πρώτου παιδιού τους ; Υπάρχει άλλη ιερώτερη χαρά από εκείνη που δοκιμάζει ο σύζυγος από ένα τρυφερό χάδι κι' ένα στοργικό φιλι στο μέτωπο, όταν, κουρασμένος, γυρίζει από την έργασία του, σαν βραθείο για τον σκληρό άγωνα της ζωής, που βγαίνει νικητής ; Όχι ! Μόνο σ' αυτή την ατμόσφαιρα και της δμόνοιας ή ευτυχία άπλώνει τις λευκές φτερούγες της... Όταν όμως τα βρίσκουν όλα έτοιμα, δεν δοκιμάζουν την άγνη χαρά του ότι κάτι κατέκτησαν ακόμη, κάτι κι' αυτόι εδημιούργησαν καινούριο. Γι' αυτό, μη φαντασθήτε, μην πιστεύετε ποτέ πως ή ευτυχία στο γάμο είναι μόνον τα χρήματα. Γιατί όταν θα ζοκίμωσουμε όλες τις άπολαύσεις, που μάς προσφέρουν— πάντα εφήμερες— και έρθει ο κόρος, θα νοιάσουμε την ψυχή μας τόσο βαρεία, τόσο άπέραντα κενή... Και τότε, γεμάτοι άπογοήτευσι, θ' αναρωτηθούμε θλιμμένα : «Αυτό ήταν όλο ; Αυτή είναι ή ζωή ;» Γι' αυτό, στο γάμο πρέπει να θέσουμε κάποιο σκοπό και γι' αυτόν ν' αγωνισθούμε. Κι' όταν τὰ χιόνια, που σκορπά ο χρόνος, άπείριστον το κεφάλι κι' άλλοι θα συνεχίζουν το έργο μας, θα μωρεόσουμε να ποίμε πως έκτελέσαμε και μεις τον προορισμό μας στη ζωή. Κι' ακόμα πως πολλές φορές λικνιστήκαμε άπαλά στην άγκαλιά της γλυκείας, όνειρεμένης νεράιδας, της Εύτυχίας... Μαρία Σκουλάκη

Η Δις ΚΑΙΤΗ ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ (Διαμόρφος 35), μάς γράφει :
 «Αγαπητό μου «Μπουκέτο», Είναι πολύ δύσκολο να εύρη

Ένα κορίτσι τόν σύζυγο που όνειρεύεται. Άρκε δμως λίγη έ-
 ξηπνάδα, για να διορθώση όλες του τις μικροελλείψεις. Έγώ
 πάντως προτιμώ έναν άνθρωπο ήσυχο, τίμιο, έργατικό και
 ενάρετο, όχι πλούσιον, άρκει να έχη εκείνα που χρειάζονται
 για να δημιουργήση εύτυχισμένη οικογένεια. Ένας τέτοιος
 άνδρας, κοντά σε μιá γυναίκα σοφική και έγκυκλοπαιδικά
 μορφωμένη, είνε ό,τι χρειάζεται. Τώρα, για να είνε εύτυχι-
 σμένο ένα άνδρónιο, εξαρτάται περισσότερο από τη γυναί-
 κα. Έκείνη πρέπει να προσπαθή να κάνει τόν σπίτι της εύτυ-
 χισμένο, δείχνοντας πάντοτε εúδιαθεσία και ίκανοποιώντας
 τάς απαιτήσεις του συζύγου της. Πρέπει να τόν λατρεύη και
 να φοβιτζή να μαντεύη τάς έπιθυμίας του. Τότε παιά θα είνε
 εύτυχισμένοι. Προτιμώ τόν γάμο από άμοιβαίαν εκτίμησιν
 και ποτέ από έρωτα. Έπίσης τρία παιδάκια είνε τó μεγαλεί-
 τερο συμπλήρωμα του γάμου. Καίτη Δουληγέρη

Ή Δις ΜΑΙΡΗ Β. (Άργος), μάς γράφει, όρθά κοφτά και τα-
 κουράτα κι' έξω του έρκους τών όδώντων της, όί όποιοι αφοαύζοι θά
 είνε πολύ άγαιοφοί :

Άπαντώ πρός τó άγαπητό μου «Μπουκέτο», επί του θεών-
 τος εις τάς άναγνωστρίας του έρωτήματος για τó ζήτημα
 τού γάμου. Άλήθεια, μέγρι τούδε δεν έσκέφθη ποίος τέλος
 πάνταν άνδρας θα είνε ό ιδανικός σύζυγος για μένα, ποίος
 θα πληρή όλα τά γούστα μου. Έάν με ρωτούσε κανείς άλλος,
 θα έδισταξα να του φανερώσω τούς ιδέας μου, όσον αφορά τó
 συζυγικό ζήτημα, γιατί γνωρίζω έκ τών προτέρων ότι θα έ-
 δάγκωνε τά γεύλη του από τó κακό του. Τώρα όμως αλλάζει
 τó πράγμα. Λοιπόν, αφοú τó έ-
 πιθυμεί τó άγαπητό μου «Μπου-
 κέτο», του άπαντώ : 'Ο άνδρας
 που θα με κάνει εύτυχισμένη
 και θα γίνη συγχρόνως εύτυ-
 χης κι' αυτός — γιατί πρέπει να
 ξέρετε ότι τά περισσότερα κλει-
 διά της εύτυχίας του συζύγου
 τά κρατά εις τά χεράκια της ή
 σύζυγος του, γεγονός διά τó ό-
 ποιον πρέπει να υπερηφανευό-
 μεθα μείς όί θηλυκοί...άνθρωποι
 — ό άνδρας λοιπόν αυτός πρέ-
 πει να έχη όλα τά κάτωθι προ-
 τηρήματα και ... έλαττώματα :

Νά είνε κά τά πρώτον όλίγον
 μύωψ, ως πρός την έξηπνάδα,
 τούτέστιν να έχη ταμπίση λι-
 γάκι από τη βλακεία, για να
 μη βλέπη στο κάτω - κάτω και
 τά διάφορα ιδιαίτερα μου, τά...
 ποικίλλονται τόν συζυγικόν μου
 βίον. Έπειτα πρέπει να είνε ό-
 λίγον άποκρουστικός εις τις γυ-
 ναίκες, να ζή πλουσιοπαρόχος,
 να τόν όδηγώ έγω εις τόν συ-
 ζυγικόν δρόμον και όχι εκείνος
 έμένα, τόν όποίου προήποθεσις
 είνε ή πλήρης ύπαταξη τού εις
 την θέλησιν μου, «ώσωπε...άκα-
 κον άρνίον» !... 'Ολα τά άνω-
 τέρω είνε τά κέντρα, περίε τών
 όποιων περιτρέφονται και αλ
 έξης μου απαιτήσεις, άποτελοú-
 σαι, τρόπον τινά, τας περιφε-
 ρείας — πρός Θεού, δεν είμαι
 μαθηματικός — τών κύκλων τούτων : Νά είνε γενναϊόδωρος,
 περιποτικός σ' έ μ ένα, να μην είνε ζηλότυπος και τó σπου-
 δαιότερον, να μη ποτέ λήη ποτέ όχι !... Τώρα θέλετε και τó
 γιατί έπιθυμώ και άπαιτώ τó τρυφερόν μου ήμισυ να είνε έ-
 σι : Μά νομίζω είνε εύκολο να τó καταλάβετε. Διότι είνε
 θά ζήσω, έγώ τουλάχιστον, εύτυχισμένη και θα άπορρευώ
 τόν να παίζουμε διας της ημέρας τó γνωστό βιολι των...άγα-
 πημένων (!) συζύγων. 'Ολα τά άνωτέρω άποτελούν, δυστυ-
 χώς, την καθαρών αλήθειαν. Και τώρα, άραγε, μπορώ να
 περιμύνη συχαρητήρια από τας άπογόνους της Εύας ; !...
 Μαίρη Β.

Ή Δις ΖΗΝΟΒΙΑ ΜΑΚΡΗ (Περιοαείζ), μάς γράφει :
 'Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δεν υπάρχουν ιδανικοί σύ-
 ζυγοι. Τούς ιδανικούς συζύγους τους σφρηπλατούν τέτοιοις
 και καλύτεροις ή γυναίκες τους. 'Ολα τά άλλα είνε ελαφρά
 φιλολογία. Δηλαδή : Καλή σύζυγος — καλός σύζυγος. Σύ-
 ζυγος διεφθαρμένη και κακή — σύζυγος βάνουσος και εκδι-
 κητικός. Τίποτε άλλο πέραν αυτού.
 Μ' άγάπη
 Ζηνοβία Μακρή

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσεις.

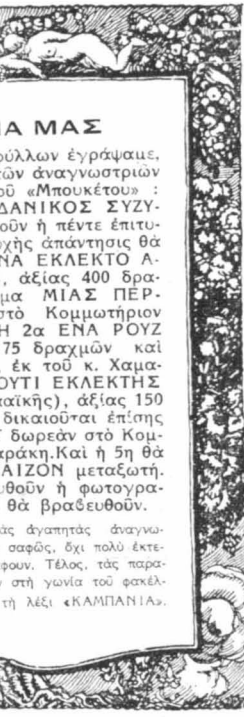
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΟΝΤΡΩΝ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ, ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΧΟΝΤΡΩΝ

Ή χοντρός επέβηκε του λεωφορείου. Πώς έφραξε την πόρτα.
 Τι τραβούσι οι δυστυχισμένοι χοντροί. Στε έλαγέτι των άπο-
 σκευών. Μιά δική εξ αίτιας του παχους.

Τó παρακάτω κωμικοτραγικό έπεισόδι συνέβη τελευταίον σε μιá πόλιν
 της Άγγλίας :

Ένώ ένα λεωφορείο αϊτοκίνητο ξεκινούσε, γυμνώ έπαδάτε, για τόν
 σπυροδρομικό σταθμό, έκανε την έμφάνισιν του, στα σκαλοπάτια ενός
 γειτονικού ξενοδοχείου, ένας ύπερβολικά παχύς άνδρας, ό όποιος άρχισιν
 να τρέξη προς τó αϊτοκίνητο. Τό πρώτισον σε λίγο και με τη βοήθεια
 τών δύο θερωφών του ξενοδοχείου, όί όποιοι τόν έσπρωξαν κι' όλη τους
 τη δύναμη, καθήρθον να μπη μέσα. Μά όταν σε λίγο τó λεωφορείο
 έφτασε στο σταθμό, ό παχύς κείνος τού άκον προσαπίθησιν να κατέβη,
 'Ο τεράστιος όγκος τού σώματός του δεν χωρούσε με κανένα τρόπο
 από την πόρτα. Τό πιο άσχημο δέ ήταν, ότι ό χοντρός είχε...φραζάρι,
 και ότε μέσα πήγαινε ού ε' έξω, έμποδίζοντας έτσι την έξοδο τών άλλων
 έπιβατών. Με άπότομα τότε σπρωξιματα, συνοδευόμενα από βλα-
 στήμιες — τó τραύμα σπρώξιμ έλτο
 μεταξύ, έτοιμο ν' αναγορήσει — όί
 άποκλεισμένοι έπαδάτε δουκισαν να
 μετακινήσουν τó χοντράν από φρα-
 γμα, που φράγγε και ξεριζώνει σάν
 αράλινα. 'Οξες τους άνοξς ή προσ-
 κάθητες πήγαιναν χυμένες και έπε-
 δύνονταν επί της τού διατηρημένου
 χοντρός. Έπιτέλους, έβαλαν τις φωνές
 κι' έφτασαν...επινοήσας άπ' τó
 σταθμό. Έπαυολούθησε τότε μιá α-
 λεγνοσυμένη ομοϊούκισις τού κείνου,
 από μέσα και άπ' έξω, και στο τέλος
 ό χοντρός σπρωξιστηκε με πάταγο
 κάτω στο δρόμο, τή στιγμή άκριβώς
 που ξεκινούσε τó τραύνο.

Τό τί έπαυολούθησε εις βάρος του
 άτυχου χοντρός, δεν περιγράφεται.
 Έκατος τών άλλων, όί επέβηκε του
 λεωφορείου τού ζητούνταν και άποζη-
 μισι, για τó γάμο του τραύνο.

Έδώ κι' έξη χρόνια, από Κορυνέλ
 - λέ Βαλκιά, έταν σπυροδρομικό
 σταθμό έξω άπ' τó Παρίσι, ένας πολ-
 λήσασκος χοντρός, ό όποιος είχε
 βγάλει εισιτήριό για τó 'Ατιέλ, θέ-
 λησε να μπη σ' ένα βαγόνι της τρέ-
 λης θέσεως. Μά επειδή ό όγκος του
 δεν χωρούσε να περάσιν από την πόρ-
 τα, φωνάζε διασπυροδρομικούς ύ-
 παλλήλους, όί όποιοι τόν μόνον που
 μπόρεσαν να τόν κάνουν, ήταν να τόν
 μπιάνισιν τόν...μέσω στο βαγόνι !

Φυσικά, ήταν αδύνατον να ταξει-
 देंη στη θέσι που βρισκόταν ό άτυ-
 χής χοντρός, και δοκίμασε να ξε-
 μπλέξη, βοηθούμενος κι' άπ' όλο τόν
 κόσμο, που είχε τρέξει στο μεταξύ.
 Έτσι, στο τέλος, βοήθησε φωνές -
 πλατύς κάτω στο πλατόφομι του σταθμού...
 Ένας άλλος όμοιοπαθής του, ένας Λατρινάκος περιόδωνε πλασιέ,
 είχε ληστέ τó προβλημα τών ταξειδιών κατά τόν από τó πρακτικό
 τρόπο : 'Οσάς έπόκειτο να ταξειδήσιν, ζυγίζονταν, έβγαζε μιá φορ-
 τωτική και πήγαινε κατευθείαν στο βαγόνι τών άποσκευών.

Στό Λονδίνο, έδώ και λίγα χρόνια, ένας δυστυχής χοντρός παρο-
 σιστήριε μιá μέρα στο γκασέ ενός σπυροδρομικού σταθμού και ζήτησε
 ένα εισιτήριο. 'Ο υπάλληλος όμως άνοήθηκε να τού δώση εισιτήριο, με
 την δικαιολογία ότι ή πόρτες τών βαγώνων δεν ήταν στά μέτρα του.
 Έντοναμετάν τó τραύνο ξεκίνησε και ό ταξειδιώτης αυτός έμνηστε την
 Εταρεία. Άνοτυχώς όμως δικστήριε έριμνη κι' έλασε τή δική, γιατί
 την ώρα που θέλησε να βγη από τó ταξί, όταν έφτασε έξω από τó
 δικατήριο, ...φραζάριστη στην πόρτα και επειδή τόν χορδίδισε ό κό-
 σμος που μαζεύτηκε, διάταξε τόν σοφέν να τόν γυρίσιν σπίτι του.

Άλλη μιá φορά, σε μιá περπατά μιáς πολιτικοποιήσας στη Νέα Ύορκ,
 ένας χοντρός ένοικος έλασε της χρονιάς του για τó λόγο ότι είχε
 άποκλείσει με τόν όγκο τού σώματός του την έξοδο τών παλαιόδητων
 ένοίκων. Έπιτέλους, κι' ένα όυαδικό σπρωξιμο, τόν πέταξαν κάτω, τόν
 ποδακίτησαν και τόν άφρασαν ανάσπυτο, ως ότου τόν μάζεψαν έπειτα
 από λίγη ώρα οι πυροσβάτες.